

[Poul Sørensen.]

opdelingen i 3 partier her i landet og til nu, da vi kun har 2 magtgrupper repræsenteret i det høje ting.

Hvorledes denne udviklingslinje vil fortsætte, og hvor den vil ende, er det jo vanskeligt at sige noget om på nuværende tidspunkt. Det er klart, at vi i oppositionen — således må det jo være — vil overveje, hvordan udviklingen vil forme sig for vort vedkommende, om heldet vil følge os og vore partier have fremgang.

Den konstellation, der her er skabt med 2 støttepartier til det store socialdemokrati, giver grund til interessante overvejelser, ikke mindst med hensyn til, om det mindste af de 2 støttepartier, det, der i høj grad er gået bort fra den liberale linje til fordel for grundskyldstanken, vil have mulighed for at holde på sine 123 000 stemmer.

Alt dette gør, at jeg mener, at der er en ny opdeling i dansk politik. Hvis det kun var for tilfældet og en kortere periode, kunne man selvfølgelig tænke sig, at man faldt tilbage til de gamle forhold, men jeg har med interesse konstateret, at der i et så indflydelsesrigt blad som Skive Folkeblad har stået, at den linje, man nu er inde på, er udtryk for, at også efter et valg vil disse 3 partier, som bærer den nuværende regering, stå sammen, og i samme retning har den højtærede økonomiminister udtalt sig.

Når man betragter denne udvikling og opdeling må man stille sig selv det spørgsmål, om det er til gavn eller til skade for dansk politik og det danske demokrati, og her når jeg til den opfattelse — også når jeg vender blikket mod andre lande — at denne udviklingslinje sikkert vil bringe styrke og fasthed og altså kun være til fordel for det danske demokrati i modsætning til en opdeling i mange småpartier, hvor der ikke er nogen virkelig regeringsmulighed på flertalsbasis.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed gå nærmere ind på spørgsmålet om samarbejde mellem regering og opposition, hvor interessant det end kunne være. Den måde, hvorpå man udtaler sig herom, er jo afhængig af den situation, hvori vi befinder os. Når det går hårdt til, får oppositionen skyld for, at den overhovedet ikke vil deltage i det

politiske arbejde, medens det til andre tider bliver sagt, at vi jo har stemt for et utal af de lovforslag, som er fremsat af regeringen. Forholdet er det — og således vil det også være fremefter — at oppositionen i alt det saglige arbejde går overordentlig vidt og deltager i arbejdet med langt det meste af det, der skal ekspederes gennem tinget; men når man kommer til afgørende politiske spørgsmål, hvor opfattelserne ikke stemmer overens længere, ja, så må det med den politiske opdeling, vi har, være således, at flertalsregeringen fører tingene igennem alene og oppositionen gør sine betragtninger gældende, men ikke tager medansvar for lovgivningen.

Hvad angår det tilbud, man ofte hører fra regeringspartiernes side om samarbejde, er — i hvert fald ifølge det, der er oplyst for mit parti — det udvalgsarbejde, der foregår med hensyn til bolig- og byggelovgivning, så sandelig ikke udtryk for, at regeringen ønsker at komme oppositionen i møde, men der bliver jo rig lejlighed til, når disse lovforslag vender tilbage til tinget, at skønne over, hvilket af de 3 regeringspartier der har trukket det længste strå. Jeg skal ikke komme nærmere ind på en bedømmelse heraf i dag, men blot sige, at arbejdsformen i disse udvalg dog må være et skoleeksempel på, hvilke muligheder der på et afgørende lovgivningsområde gives oppositionen.

Når vi altså har en flertalsregering med en kompakt stemmemasse bag sig og en opposition af anselig størrelse, er det klart, at vi fra nu af og til valgets dag ofte vil komme til at stå over for spørgsmålet om, hvorvidt regeringspartierne — hvad de altså ønsker — kan fortsætte samarbejdet efter valgdagen en periode til. Det bestemmer jo vælgerne, men på den anden side skal jeg ikke nægte, at jeg synes, det er en befrielse i dansk politik, at vort arbejde kan udføres på den baggrund over for de danske vælgere, at flertallet her i landet kan skifte, så at der fra den ene side af salen kan flyttes 100 000 stemmer over til den anden.

Det er magten i det kommende folketing der herved afgøres. Derfor vil jeg gerne understrege, at vort arbejde som opposition ikke skal mangle over for de saglige lovgivningsområder. Flertalsregeringen giver os